

[Handelsministeren.]

at være medvirkende til, at vi paa bedst mulig Maade kan komme ud over Krisen. Jeg anbefaler det stillede Ændringsforslag.

Ordføreren (Stensballe): Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Stein) udtalte, hvad der ogsaa staar i Betænkningen, men hvad jeg ikke fandt Anledning til at opholde mig ved, da jeg første Gang havde Ordet, at Udvalget, hvis det havde været indstillet derpaa, meget vel ad Forhandlingens Vej kunde være naaet til fyldestgørende Aftaler med Pengeinstitutterne om en Nedsættelse saavel af Indlaansrenten som af Udlaansrenten, og det ærede Medlem beklagede, at man ikke havde valgt denne Vej, hvorved Lovforslaget var blevet overflødig. Ja, det kommer an paa, hvad man forstaar ved fyldestgørende. Thi det, der kunde være naaet, var en Nedsættelse af Renten til 3½ à 4 pCt., og saa maatte man se, hvad Tiden vil bringe. Det var det, der blev tilbudt af Provinsbanker og Sparekasser, saaledes som det ogsaa omtales i Betænkningen, og derefter skulde man saa se Tiden an med Hensyn til Muligheden af en yderligere Nedsættelse. Det er muligt, at man kunde være kommet igennem paa den Maade; det tror jeg, man kunde, hvis man vilde have nøjedes dermed. Saa lidt mente Flertallet imidlertid ikke at kunne nøjes med, og det kunde ogsaa have en vis Interesse at vide, om det ærede Medlem taler paa samtlige sit Partis Medlemmers Vegne, idet jeg har set Udtalelser, som kunde tyde paa, at det ikke er Tilfældet. Det har været krævet af en Organisation, der ogsaa har et Medlem indenfor det konservative Folkeparti her i Tinget, at man skulde langt længere ned med Renten, end ogsaa længere ned end her foreslaaet. Men det faar man maaske nærmere Besked om under Forhandlingen.

Mindretallet siger i Betænkningen, at Udvalget, hvis det havde været indstillet derpaa, meget let kunde have opnaaet en frivillig Ordning. Det fremgaar imidlertid klart af Udvalgsbehandlingen, at Udvalget var indstillet paa saa vidt muligt at komme til en frivillig Ordning; ellers kunde vi ogsaa have forceret Udvalgsarbejdet langt stærkere, end det skete. Vi holdt Møder omtrent hver eneste Dag, Rigsdagen var inde, fra Udvalget blev nedsat, til vi afgav Betænkning, og vi stillede os saadan, at de Organisationer, som ønskede at komme til Udvalget med noget, ogsaa blev modtaget. Ikke blot een Gang, men da Organisationerne var til Møde her i Torsdags, og vi, før vi sluttede, skulde have haft Samraad

med Ministeren, men ikke fik det paa Grund af forskellige Forhold, meldte de sig pludselig og sagde, at de gerne vilde tale med Udvalget igen. Omgaaende svarede Udvalget da: Vær saa god, lad os høre, hvad De ønsker at fremføre. Det fik vi ogsaa at høre, men det var ikke noget Tilbud, det var kun et skitseret Grundlag for en videre Forhandling. Af dette skitserede Grundlag har jeg her en Afskrift efter den Seddel, jeg fik af en af Deltagerne. Forhandlerne sagde for øvrigt udtrykkeligt, at de ikke kunde give noget Tilbud, forinden de fik indkaldt deres Medlemmer, som de skulde forelægge Sagen for, hvilket de var villige til at gøre. Saaledes stillede altsaa Provinsbankerne sig, og Sparekasserne sagde, at de ikke kunde gaa med, medmindre de fik en Passus ind om, at Udlaansrenten for Sparekassernes Vedkommende kun skulde reduceres saa meget, som deres Indtægt balancemæssigt tillod det. Fra Hovedbankerne har vi intet hørt. I et Møde om Aftenen formuleredes saa en Meddelelse saavel til Ministeren som til Udvalget, og af den fremgik det, at man ikke kunde opnaa Enighed om at gaa til Ministeren og forsøge at faa en Forhandling i Gang. Men det maa dog være saadan, at skal der gaas andre Veje end dem, der er forhandlet om hidtil, maa den Minister, der har fremsat Lovforslaget, være med i Forhandlingerne, og jeg tvivler ikke om, at hvis der var sket Henvendelse til ham paa et acceptabelt Forhandlingsgrundlag, vilde Ministeren — det har jeg ingen Grund til at tvivle om efter at have talt med Ministeren i Forvejen — have søgt at faa en saadan Forhandling i Gang med Pengeinstitutternes Repræsentanter og Udvalget.

Jeg kan under disse Omstændigheder ikke indse, hvorledes der skulde være Mulighed for at faa en frivillig Ordning, naar man ikke vilde nøjes med en Nedsættelse til 3½ og 4 pCt., hvorved der mig bekendt overhovedet ikke blev Tale om nogen Rente-nedsættelse for de københavnske Pengeinstitutter, og hvorved der langtfra naaedes det, som man har ønsket sig ude paa Landet.

Organisationerne havde altsaa ikke noget fælles Forhandlingsgrundlag og kunde ikke en Gang enes om at gaa til en Forhandling. De opgav det, og derefter var der efter min Mening ikke mere for os at gøre. Jeg har ogsaa faaet det Indtryk af de Samtaler, jeg har ført om Sagen, og af de Meddelelser, jeg har faaet, at der intet var at gøre. Jeg skal ikke polemisere, men jeg tror ikke, det er helt let at forsvare, hvad der staar skrevet